

Colofon:

Titel boek: **Trauma**

Copyright © Hymbach
www.hymbach.org

Auteur: Yana Dijkstra
Eerste druk: 2024

Omslagfoto: Atreyu Turubassa
Omslagontwerp: Hymbach
Opmaak: Hymbach
Uitgever: Brave New Books

Eindredactie: Roel Neijland
www.roelsrules.com

ISBN: 9789465012667
NUR: 300 - 330

*Als therapeut staat zwijgplicht t.a.v. mijn cliënten hoog in het vaandel.
De informatie die ik heb mogen verwerken, heb ik met toestemming verkregen.
Om verdere identiteit te waarborgen, zijn details over leefomstandigheden en namen volledig weggelaten.

Niets uit deze uitgave mag worden gekopieerd, gefotografeerd, op microfilm gezet, vermenigvuldigd in welke vorm dan ook, inclusief gebruik op internet, cd, cdv, cd-rom enzovoort, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

TRAUMA

De oorzaak en de gevolgen.
Een handleiding om te helen.

Yana Dijkstra

2020

DE GROTE TRANSFORMATIE!

**VERSTAND EN HART ZULLEN NU ALS EEN EENHEID SAMEN
MOETEN WERKEN.
EEN GROTE SPRONG IN DE EVOLUTIE VAN DE MENS.**

Het is begonnen en in volle gang, het vraagt veel van allebei, maar dat hebben ze geweten. Voordat de wissel compleet is zal er chaos ontstaan, chaos met alle nare gevolgen.

Nu kwam het erop aan of de wissel voldoende voorbereid was, of ze voldoende hadden geleerd van de eerdere ervaringen.

Hij zou los moeten laten zodat zij haar plaats in kon nemen en de ruimte kreeg die ze nodig had om te kunnen doen wat nu haar taak was.

Maar het alles overtreffende was, dat het dit keer geen complete wissel zou zijn maar een totale samenwerking tussen de mannelijke-mentaal en rationele en het vrouwelijke-gevoel, intuïtie, emotionele energie en beeldtaal.

De weerslag van deze wisseling was gigantisch, in de zichtbare wereld over de hele planeet waren de gevolgen ervan te zien.

De angst voor het loslaten van het oude en de angst voor het onbekende nieuwe bracht onrust en chaos in de mensen wat zich manifesteerde in angst, woede, eenzaamheid en depressie, maar er was ook hoop, liefde en onverschrokkenheid.

Alles zat nu in een stroomversnelling, de lessen om te leren volgende elkaar in een sneltreinvaart op. Geen tijd voor herstel, geen tijd om even op adem te komen, alle opgedane trauma's, moeten nu zichtbaar, opgeruimd en losgelaten worden om nieuwe mogelijkheden in de mens de ruimte te geven om zich te ontwikkelen.

HOOFDSTUK

1

Voor zich uit starend in de groene natuur om hem heen overzag hij zijn leven de een na de andere pijnlijke gebeurtenis kwam naar boven, iets waar hij nooit echt aandacht aan had willen besteden het was altijd te pijnlijk en te veel geweest. Geleidelijk had hij zich er overheen gewerkt, had kracht gevonden in zijn eigen onafhankelijkheid en beseft dat zijn ervaringen hem ook sterk hadden gemaakt. Er was maar weinig waar hij bang voor was, die echte diepe panische angst en eenzaamheid die hij in zijn jeugd en als jongvolwassenen had ervaren had hij weggestopt, heel diep weggestopt, angst en verdriet had hij omgezet in boosheid. Hij had al vroeg in zijn jeugd ontdekt dat verdriet je alleen maar verlamd en omdat er niemand was om hem op te vangen had hij gekozen voor boosheid. Dit was een overlevingstechniek geworden wat hij had leren hanteren, de woede-uitbarstingen en de tomeloze agressie wat hem in zijn kindertijd en in zijn adolescentie parten had gespeeld, hadden plaats gemaakt voor een zekere hardheid en vastberadenheid.

Dit had hem in zijn leven geen windeieren gelegd, de leidinggevende positie die hij hierdoor had verkregen en het daaropvolgende eigen bedrijf had hem een goed bestaan opgeleverd, meer dan goed eigenlijk. Maar nu hij hier zit, alleen en midden in deze adembenemende natuur wat zich zover hij kon kijken voor zich uitstreckte is het net of de deuren die hij zo zorgvuldig op slot had gedaan zich voorzichtig één voor één opende.

Het was de diepe ontroering van de enorme schakering van bomen, watervallen, vogels en alle andere geluiden van het woud, de oneindige schakering aan kleuren en geuren van bloemen bomen en aarde die hem plotseling zo diep bij zichzelf brachten, dieper dan hij zichzelf ooit toe had gestaan en die hem nu in deze kwetsbare gemoedstoestand hadden gebracht.

Een golf aan beelden en emoties overvallen hem, beelden die diep in zijn geheugen opgeborgen zaten en zich nu een weg naar buiten vechten. Zijn lichaam kromt zich in de hoop de emoties die naar boven komen tegen te kunnen houden, een diepe zucht gevolgd door een wanhopig kreunen wat zijn hele lichaam doet schudden ontsnapt uit zijn mond. De ontsteltenis in hem is groot, uit alle macht probeert hij het tegen te houden, maar het vergroot alleen maar het trillen en schudden van zijn lichaam.

Dan is daar opeens, geheel onverwacht een hand op zijn schouder en een vriendelijke vrouwenstem zegt.

“Kan ik je ergens meehelpen? Ik hoorde je kreunen en je zit hier nogal afgelegen.”

Met een schok komt hij weer tot zichzelf en valt meteen weer terug in zijn oude modus.

“Dank je wel, heel vriendelijk van u maar ik red mij wel, ik denk dat ik net met de klim naar boven mijn enkel heb verstuikt, ik kreeg even een enorme pijscheut door mijn been.”

Het is een leugentje om bestwil waar hij beslist niet trots op is, maar hij weet even geen ander oplossing.

“Mag ik even kijken?”

Hij stroopt de pijp van zijn joggingbroek iets omhoog en laat haar naar zijn been kijken, intussen heeft hij haar even duidelijk opgenomen en gezien dat het een heel aantrekkelijke vrouw is. Aan de ene kant is hij blij dat ze hem even heeft verlost van dat wat er net bij hem loskwam maar iets binnen in hem voelt zich ook verdrietig dat het proces zo abrupt werd onderbroken, het verwacht hem, iets wat hij heel onplezierig vindt.

Ze is naast hem op het bankje komen zitten en pakt deskundig zijn enkel vast en draait zich zo dat zijn been nu op haar benen rust, met vaardige handen beweegt ze zijn enkel, zijn voet en zijn tenen, om te kijken wat er aan de hand is. Ze houdt hierbij zorgvuldig zijn gezicht in de gaten om eventuele pijn onmiddellijk te herkennen.

“Gelukkig, het lijkt erop dat er niets aan de hand is,” zegt ze.

Voorzichtig zet ze zijn been weer op de grond en kijkt hem aan, zijn ogen verzinken diep in haar ogen, verdorie dit voelt ongemakkelijk hij heeft de neiging zijn ogen weg te draaien maar realiseerde zich op tijd dat hij hiermee onmiddellijk de leugen toegeeft, oppassen dus.

Ze zegt; “Ik merk dat er iets anders is wat jou dwars zit, maar dat je er liever niet over wilt praten. Sorry voor de inbreuk op privacy het was niet mijn bedoeling.”

Ze wil al opstaan van het bankje, maar dan vermaant hij zich en zegt; “Je hebt gelijk sorry, het is te veel, het zit te hoog, Ik kan er even niet over praten.”

Ze legt een seconde geruststellend haar hand op zijn hand, rommelt wat in haar rugtasje en duwt hem vervolgens een opgevouwen A4je in z'n hand en het daaropvolgende moment is ze verdwenen.

Gezeten op de smalle richel bij het ravijn, kijkt hij verbaasd om zich heen.

Waar is ze zo gauw gebleven?

Wat een wonderlijke ontmoeting?

Hij heeft niet eens naar haar naam kunnen vragen?

Hij kijkt naar het A4tje in zijn handen en vouwt het langzaam open en leest.

*Zat jij daar ooit, boven op die top van een verlaten eiland
met alleen zover je kijken kunt de zee van eenzaamheid?
Zat jij daar ooit denkend dat er niemand om je heen is, dan alleen die
zee van eenzaamheid?*

*Weet dan, dat dit eiland duizenden en duizenden bergen heeft met op
elke top iemand die alleen de zee kan zien.
De zee van eenzaamheid.*

*Zit jij er nog, daarboven op die top?
Kijk dan eens echt, echt om je heen, ontmoet de ogen
van al die duizenden en duizenden die net als jij denken dat ze alleen
zijn op dat eiland, met die oneindige zee van eenzaamheid*

*Ontmoet die ogen en je weet dat je nooit alleen bent, op dat eiland met
rondom die zee van eenzaamheid!*

Zo, die kwam binnen!

Wie was die vrouw?

Waar kwam ze vandaan?

Waarom had hij haar nu net ontmoet?

Waarom hier?

Wat moet hij hiermee?

Hij merkt dat zijn stemming weer omslaat en zijn kwetsbaarheid weer naar boven komt, maar merkt dat er nu ook ongebreidelde woede naar buiten komt die hij maar al te graag wil projecteren op degene die hem herkend heeft in zijn kwetsbaarheid.

Hij voelt zich betrappt en niet zo'n klein beetje ook, de emoties razen in golven door hem heen, onmogelijk meer tegen te houden.

Hij is blij dat hij weer alleen is en schreeuwt nu alle pijn, woede en verdriet van zich af de vallei in hij schopt tegen de stenen tot zijn voeten te pijnlijk worden om dit nog verder door te zetten, met een diepe zucht zet hij zich weer neer op het bankje trekt zijn schoenen uit en wiebelt met zijn gekneusde tenen. Opeens welt er een niet meer tegen te houden lach bij hem naar boven, denkend aan zijn act daareven bij deze wonderlijke vrouw over zijn gefingeerde gekneusde enkel. De lach ontvouwt zich tot een schaterende lach die over de vallei schalt, alles valt van hem af, zijn schaamte, zijn pijn, zijn woede met deze alles overheersen de bevrijdende lach.

Wat een sukkel was hij toch.

Nog nahikkend, kan hij nu oprecht en met liefde lachen om zichzelf.

Een paar meter lager hoort de vrouw de bevrijdende lach en ze begrijpt dat de eerste stappen om te genezen voor deze man zijn begonnen. Het was niet voor niets dat hun paden zich deze middag kruisten, haar impuls klopte om hem de boodschap te geven. Ze zal hem weer zien, dat weet ze zeker en met een dankbare glimlacht die haar hele gezicht verlicht vervolgt ze haar weg naar beneden.

HOOFDSTUK

2

De eerste aanval was zo onverwacht, zo uit het niets en de destructieve drang zo groot!

Binnenin haar en om haar heen hoorde ze zijn stem, de stem die ze boven alles liefhad en die haar boven alles liefhad.

Zijn stem vertelden haar de woorden die ze nooit had verwacht.

“Ik ga nú naar jouw huis en maak jouw computer kapot!”

“Ik maak alles kapot wat je liefhebt!”

Ze wist wat hij bedoelde en wat hij van plan was te doen, haar huis was het lichaam waar ze nu in vertoefde, van de vrouw die hier even op een terras zat om in alle rust te genieten van de door de zon beschenen bergen om haar heen.

Het geluid was oorverdovend en vol dreiging.

Ze was een moment in shock en geloofde haar oren niet.

Dit kon niet waar zijn!

Ze waren samen vol vertrouwen aan dit project begonnen.

Met verbazing ontdekten ze allebei dat hun eenheid steeds meer fysieke vorm aan ging nemen en dat de dualiteit, waar de mensheid door de keuze voor de materie al sinds het bestaan van de mensheid van afhankelijk was, haar grenzen steeds meer liet vervagen.

En nu opeens dit!

Deze genadeloze aankondiging!

Ze had geen tijd om na te denken wat dit in beweging had gebracht, ze moest nu het lichaam waarvan ze afhankelijk waren, in veiligheid brengen.

De kracht van zijn boosheid en frustratie was te groot, dat ze niet het risico kon lopen om het met praten tot bedaren te brengen.

Vluchten was op dit moment de enige oplossing!

Vluchten en in veiligheid brengen!

Ze liet de vrouw opstaan om zich naar haar auto te bewegen en veilig thuis te brengen.

Ze voelde de naamloze angst die nu ook door het lichaam van de vrouw gierde zonder dat zij wist wat er aan de hand was.

Ze zette alles op alles om haar zo goed als het ging te begeleiden zodat ze geen fysieke schade op zou lopen door een verkeerde manoeuvre met de auto.

Met trillende benen zette de vrouw zich in beweging, ze voelde dat ze op moest schieten, dat er enorm veel haast bij was en dat ze zich goed moest houden, haar handelingen niet laten verstoren door haar lichaam wat nu steeds meer overstuur raakte.

Een zacht innerlijk weten, diep vanbinnen, gaf haar de instructies en ze wist dat ze hier volledig op kon vertrouwen, het hielp haar de handelingen te verrichten om de auto van de parkeerplaats te rijden, veilig de weg op, om richting huiswaarts te keren.

Dat was de opdracht die ze ontving van haar innerlijk vriendin.

“Naar huis! Zorg dat je veilig thuiskomt!”

De rit naar huis had nog nooit zolang geduurd en was nog nooit zo vol angst geweest!

Eindelijk kwam het huis inzicht en reed ze de oprijlaan op om vervolgens de auto dicht bij de voordeur aan de kant te zetten, nu de voordeur open en naar binnen.

Veilig moest ze zijn zei de stem in haar, veilig!

Met trillende handen opende ze haar voordeur en sloot de deur zorgvuldig achter haar af.

Wat was dit?

Wat was haar overkomen?

Waar kwam deze naamloze angst vandaan, die steeds grotere vormen aan ging nemen?

Ze zette zich op haar draaistoel achter haar bureau en draaide zich met haar rug naar de pc, om haar blik te richten op haar woonkamer.

Dan... nam het tumult in haar hoofd enorme vormen aan en voor ze het wist zakte haar lichaam als een lappenpop langzaam naar de grond.

Heftige schokken teisterden het lichaam en versnelden de ademhaling tot hyperventilatie, toen ging het licht uit en bevond ze zich niet langer in het lichaam wat onder haar in verwrongen toestand op de grond lag.

HOOFDSTUK

3

Waarom?

Wat heb je gedaan?

Hoe gaan we dit nu oplossen?

Hij hoorde haar stem en zag wat hij aangericht had, het lichaam op de grond lag nog steeds in dezelfde verwrongen houding, maar ademde gelukkig wel.

Samen waren ze verantwoordelijk voor haar en alle levende zielen in materieverpakking op aarde.

Hij wist dat het nu haar tijd was om de energie op deze planeet gestalte te geven.

Wat had hem bezielt om haar te bedreigen?

Haar die hij het meest lief had!

Haar die hij zijn volle support wilde geven om haar taak die ze nu op zich had genomen tot uitdrukking te kunnen brengen.

Hij wist dat het nu zijn tijd was om in de ruststand te gaan om haar vanuit zijn nieuwe positie te kunnen steunen, zoals zij dit de afgelopen decennia voor hem had gedaan, om vervolgens samen te werken ieder op hun eigen terrein maar nu als volledige eenheid.

Wat had hem bezield waardoor hij in paniek was geraakt en haar had bedreigd het verstandelijke vermogen van deze vrouw, waarin hij zich gemanifesteerd had te vernietigen? Haar had bedreigd als af te nemen en te vernietigen wat haar lief was.

Dit had ze onmiddellijk begrepen toen hij dreigde haar computer in haar huis te vernielen. Zij kende als geen ander de taal van het spirituele ontwaken en ze was onmiddellijk in actie gekomen om het lichaam van de vrouw veilig te stellen. Hopelijk was het niet voor niets geweest en had zijn daad geen onoverkomelijke gevolgen. Dit had hij nooit zo

bedoeld! Hij had haar lief en wilde met haar de nieuwe tijd aangaan, hij wist dat hij zonder haar verloren zou zijn en zij zonder hem. Hoe kon hij haar door deze angst heen laten gaan? Een angst die hij van haar tot het diepst van zijn ziel voelde!

Ze voelde hem, zag zijn angst en zijn verdriet en begreep zijn pijn, maar ze was nog niet instaat om de vrouw die onder hen lag terug te halen naar haar lichaam. De angst en de verbijstering was nog te groot en de geest van de vrouw wilde nog niet terug in het lichaam. Haar veiligheid, haar basis veiligheid was volkomen van de kaart. Het grenzeloze vertrouwen wat ze had gehad in hun samenzijn, de groei die ze samen door hadden gemaakt, de intense verbondenheid, alles stond op de kop en de angst voor de dreiging was nog niet verdwenen.

Haar huis, het lichaam wat ze bezat, was niet langer veilig. Ze zal nu onmiddellijk haar angst hiervoor moeten overwinnen, wilde ze nog een kans maken de geest van de vrouw terug te halen naar het lichaam, de geest die steeds verder wegdreef en op het punt stond om het op te geven. Ze moest nú handelen voor het te laat was.

De vrouw voelde de roep van haar innerlijke vriendin als van een verre afstand roepen door de nevelige omgeving waarin ze verkeerde.

Een omgeving die haar met de minuut steeds dierbaarder werd en wat haar uitnodigde om zich mee te laten drijven, een omgeving vol harmonie, warmte, vertrouwen en veiligheid.

Dit alles maakte de drang om niet meer naar het lichaam terug te keren alleen maar groter.

Maar de krachtige roep van haar innerlijk werd steeds sterker en ze wist dat ze haar niet in de steek wilde laten, dat ze deze strijd wat nu in haar binnenste woede niet de rug toe mocht keren.

Ze mocht het niet opgeven!

Niet NU!

Met een diepe zucht en een aantal naschokken van haar lichaam, sloeg ze eindelijk de ogen op en keek verwonderd, maar ook nog angstig om haar heen.

Wat was er in vredesnaam gebeurd?

Pffff... dit wat heftig!!

Zoiets had ze nog nooit meegemaakt!

Ze wist dat dit kon gebeuren, door haar jarenlange meditatieoefeningen wist ze wat uittreden was en wat je ermee kon doen. Maar dit was anders, zover was ze nog nooit weggeweest!

En wat was in vredesnaam de aanleiding geweest van deze wonderlijke ervaring?

HOOFDSTUK

4

Hij zag dat de vrouw haar ogen weer opsloeg en wist dat zij het gered had om de geest van de vrouw weer terug te brengen naar haar lichaam. Samen wachtten ze tot de vrouw later op de avond ondanks haar angst inslaap was gevallen.

Zachtjes maakte ze contact met hem, haar intuïtieve vermogen had haar niet in de steek gelaten, ondanks haar schrik was ze instaat om te voelen wat hem dwars zat. Ze voelde het verdriet wat hij voelde omdat hij haar zoveel pijn had gedaan. Haar hart stond voor hem open en haar warmte drong door hem heen, wat hem opnieuw ontroerde.

Diep in de nacht, toen ze wakker lag in het lichaam wat haar was geschonken, maakte ze een analyse van wat er gebeurd was.

Ze voelde aan haar hele fysieke lichaam dat de herinnering nog opgeslagen zat en dat het even tijd nodig zou hebben voor het weer vertrouwen kon hebben. Ze wist dat ze, om dit in goede banen te leiden, het lichaam aandacht en rust zou moeten geven om dit te verwerken. Het laatste wat ze moest doen is het weg laten drukken. Hierdoor zou het lichaam er veel langer over doen om het juist te verwerken en liep je het risico dat het op onverwachte momenten zou reageren met deze opgedane angst, waardoor het helemaal in een verkeerde context zou komen te staan. Bewustwording was nu het belangrijkste en dat lukt alleen door herbeleving en het leren begrijpen.

Haar geest richt zich op het mannelijke principe in haar lichaam, de ratio met zijn onvergetelijke databank aan herinneringen en zijn analytische vermogen, wat anders werkte dan haar intuïtieve vermogen.

Beiden wisten dat het proces waar ze nu op deze planeet inzaten betekende dat de mensheid van praktisch gerichte mens naar intuïtief gedreven mens zou gaan. Deze ommekeer had ook zeker iets te maken

met de reactie van gisteren van haar mannelijke energie, controller van de ratio en het ego. Hij had analytisch gesproken min of meer gedreigd zijn eigen tools te vernietigen. Want een pc is niet meer dan een databank van alles wat we er instoppen en tevens de mogelijkheid om formules te berekenen en praktische analysis te geven met behulp van de databank gegevens. Dus teruggebracht tot het menselijk brein en de plek waar deze mogelijkheden zitten wat beheerst wordt door de mannelijke energie, zou je kunnen zeggen dat hij als controller over alles in de stres is geschoten toen hij het gevoel had niet alles meer onder controle te hebben en gedreigd heeft deze mogelijkheid voorgoed te vernietigen. Hiermee zet hij dus zichzelf buitenspel als de vrouwelijke energie hem niet voldoende ruimte geeft om alles te controleren en er stappen worden ondernomen zonder zijn goedkeuring.

Dat is heftig!!

Zo heftig dat ze begon te begrijpen dat de geest van de vrouw de benen had genomen en het haar zoveel moeite kostte om zich weer te verbinden met het lichaam.

Meteen voelde ze ook de pijn en de angst onder de woede van de mannelijke energie, die hierdoor het gevoel kreeg buitenspel te worden gezet. Het was wel een begrijpelijke reactie, nu de wisseling van de energie zover was gevorderd dat de mannelijke energie nu ook daadwerkelijk in de rustfase is gekomen, waardoor de vrouwelijke energie nu steeds duidelijker zichtbaar zou worden.

Onmiddellijk krijgt ze een reactie van de mannelijke energie, die haar bevestigd dat wat ze waar heeft genomen inderdaad zijn pijn is. Hoewel hij nog niet alle facetten ervan heeft kunnen onderzoeken. Zitten ze samen op het goede spoor en weten ze dat hetgeen zij samen waarnemen ook inherent is aan de problemen die nu bij alle mensen over de hele planeet spelen. Ze is blij met deze informatie die hopelijk een deel van het opgelopen trauma van het lichaam kan helpen oplossen, want bewustwording van processen is een belangrijke bijdragen aan de genezing van diepe trauma's.

Ze laat hem haar beloven om, wanneer hij dit weer op zou voelen opkomen, hij zichzelf even zou laten verdwijnen. Maar ze laat hem vooral de belofte doen om haar nooit meer de veiligheid van haar eigen huis te ontnemen. Ze moet hierop kunnen vertrouwen om weer opnieuw het vertrouwen in hem te hebben, zodat ze weer samen kunnen werken aan dit prachtige proces, waaraan ze zoveel decennialang hebben samengewerkt. Met deze bevestiging van zijn kant valt de vrouw eindelijk weer in een droomloze, rustgevende slaap, niet wetende dat een volgende les alweer zo spoedig voor de deur zou komen te staan.

HOOFDSTUK

5

De vrouw merkte dat het incident gevolgen had voor haar lichaam. Dat ze angstiger was geworden, gevoeliger voor geluiden en licht. Dat haar lichaam onverwacht ineenkroop bij een geringe beweging in haar ooghoeken, soms alleen maar veroorzaakt door een bewegende tak in de wind of een persoon die onverwacht in haar blikveld kwam. Onverwachte geluiden van voetstappen of het tikken van de verwarmingsbuizen konden een heftige reactie van het lichaam veroorzaken met een flinke adrenaline-stoot tot gevolg, het ergste was dat ze zich in haar huis niet meer veilig voelde waardoor haar slaap werd verstoord.

Ze isoleerde zich steeds meer, haar sociale contacten verdwenen langzaam naar de achtergrond. Ze wilde zo niet gezien worden en ze was bang hierover vragen te krijgen. Ze durfde vrienden niet meer bij haar thuis uit te nodigen uit angst dat de rare schrikreactie van haar lichaam zichtbaar zou zijn, en ze wilde en kon niet liegen als er vragen zouden komen. Ze wilde haar lichaam niet verraden, haar lichaam wat altijd haar gemoedstoestand had weerspiegeld waardoor ze een rustpunt was voor iedereen en mensen graag in haar omgeving vertoefde, wat nu een bron van onrust en angst was.

Ze wist dat dit te maken had met het onverwachte loslaten van haar lichaam en de moeite wat het haar had gekost om terug te komen in haar lichaam. Haar lichaam was het vertrouwen kwijt, van de aansturing van de mannelijke energie, die haar zo in de steek had gelaten en hulpeloos had laten liggen.

Nog steeds begreep het lichaam niet wat de oorzaak was geweest waardoor het gebeuren plaats kon vinden. En juist dat, dat onverwachte, dat onberekenbare ervan zorgde voor deze vreselijke uitwerkingen op

haar lichaam waardoor haar leven op de kop kwam te staan en ze langzaam vervreemde van haar sociale contacten en vereenzaamde. De worsteling in haar eentje, het niet kunnen delen met anderen eisten haar tol en putte haar uit.

Samen observeerden ze de vrouw en begrepen dat ze hier iets aan zouden moeten doen en dit vroeg om absolute samenwerking, hij stuurde het lichaam aan en zij stuurde de gevoelens, de emoties en de intuïtie.

Zij wist dat de vrouw haar kon horen en voelen, het was nu belangrijk dat haar lichaam rust kreeg. Ze zou haar zoveel mogelijk moeten helpen om de vluchtreactie die nu in haar lichaam zat te temperen zodat het weer op een normaal niveau zou werken. Om dit tot een goed einde te brengen had zo ook de hulp van hem nodig. Wat zij kon doen is zorgen dat de vrouw dagelijks rust nam door te mediteren. Het was zijn taak om de reacties van het lichaam bewust te maken. Het handen en voeten te geven door er woorden aan te verbinden. Denken en intuïtief voelen moet elkaar nu naadloos aanvullen om het trauma te verwerken.

Hij begreep haar en zag ook dat het noodzakelijk was om dit samen te doen, hij wist dat hij onbekende zaken van haar nu zou moeten vertalen ook al was zijn mentale training hier niet op ingesteld. Het idee van controle verlies zou behoorlijk op de proef worden gesteld. Samen begrepen ze dat dit het nieuwe pad was wat ze zouden moeten gaan, wilde er gelijkwaardigheid ontstaan in de dualiteit van mannelijke en vrouwelijke energie. De vrouwelijke energie kreeg opnieuw een kans om de motor te zijn van de mensheid, met hem niet langer als steun op de achtergrond, maar als gelijkwaardig partner.

Het was belangrijk dat beiden hun onafhankelijkheid moesten bewaren. Ze hadden geleerd van de andere keren dat de wisselwerking plaats vond. Hadden gezien hoe door gebrek aan samenwerking, de periode die het Atlantistijdperk wordt genoemd, de mensheid ten onder is gegaan aan de alleenheerschappij van de vrouwelijke energie. De metafoor van het verdwijnen van het continent Atlantis onderwater was duidelijk hierin, omdat water de metafoor is voor de vrouwelijk energie.

Dit trauma had nog lang doorgewerkt in de materie, waardoor bij de volgende wissel het mannelijke een zichtbare onderdrukkende rol had gespeeld. Dit was mede ontstaan door het schuldgevoel van de vrouwelijke energie, waardoor ze onvoldoende support had gegeven aan de vrouwen toen ze hun eigen logica begonnen te onderdrukken om de mannelijke logica de ruimte te geven. Door deze ruimte in te leveren en te denken dat mannenlogica beter was dan vrouwenlogica is er een scheefstand ontstaan met verstrekende gevolgen en was er van samenwerking tussen mannelijke en vrouwelijke energie geen sprake.

De vrouwen liet niet zien wie ze werkelijk waren en lieten zich vrijwillig onderdrukken. Pas in het Aquarius tijdperk 1960-1970, wat heeft moeten helpen ons te herinneren, kwamen vrouwen weer tevoorschijn en lieten zien wie ze waren, de eerste stappen werden gezet naar gelijkwaardigheid. Het was noodzakelijk voor zowel mannen als vrouwen om de vrouwelijke energie in zichzelf zichtbaar te maken. Dit zorgde voor een taboedoorbrekende periode als voorbereiding op de echte wissel. Het zorgde ook voor grote conflicten met de autoriteit die zich vast had gezet in allerlei dogma's en conditioneringen. Toch was dit gevecht niet voor niets, het creëerde ouders met nieuwe ideeën, veel dogma's voor zowel jongens als meisjes werden doorbroken en er ontstond meer vrijheid in denken en doen.

Nú kwam het erop aan!

Het Aquariustijdperk was sinds 2012 weer aangebroken wat tevens de grote wissel aankondigde. Nu, bij deze wissel die nu bijna volledig is om goed samen te werken, moesten ze laten zien dat het werkelijk mogelijk is. De mannelijke energie zal zijn jarenlange door zichzelf opgelegde controle drift en vanuit zijn beschermingsfunctie de bezitsdrang moeten beteugelen en uiteindelijk op moeten geven, om onafhankelijk in totale vrijheid samen te kunnen werken.

De vrouw had dagenlang mee zitten luisteren tijdens haar meditatie, naar de lange dialogen van de stem in haar hoofd die handen en voeten gaf aan de stem van hart. De stem van haar hart wat verbonden was met de Bron van alles.

Ze voelde het en begreep dat het noodzakelijk was geweest wat er gebeurd was, om tot dit diepe besef te komen. Ze begreep nu ook dat de samenwerking haar had geholpen om bewustwording te krijgen van de processen in het menselijk bestaan. Dat haar lichaam een geheugen had wat traumatische herinneringen op slaat. Ze voelde aan haar lichaam dat de kramp en het in de stres schieten van angst bij elke beweging of geluid, geheel kan worden door het toe te staan en te begrijpen.

Ze was blij dat ze gehoor had gegeven aan de sterke innerlijke drang vanuit haar binnenste, om dagelijks te gaan mediteren.

Ze had het goed gedaan, ze voelde haar kracht weer terugkomen, maar ook nog een andere nieuwe onbekende kracht wat haar nog meer evenwicht gaf. Ze wist dat ze was gaan groeien en dat ze alleen deze traumatische ervaring op had kunnen doen om een andere ervaring en het helende proces ervan stap voor stap te kunnen volgen.

Nu ze dit wist en deze bewustwording heeft kunnen ervaren, was ze hoe dan ook blij met deze ervaring.

